

Arrest

**nr. 352 083 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HENNICO *loco* advocaat J. HARDY, en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken, diende op 3 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 5 juni 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 22 januari 2024 en op 28 januari 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 22 juli 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en

tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, C. F. A. D. J., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op [...] december 1976. U bent geboren in El Paujil, een gemeente behorend tot het Colombiaanse departement Caquetá, maar verhuisde in uw kindertijd naar het departement Meta en ging later naar het departement Vichada om daar te werken. Sedert 2010 bent u samen met B. G. Y. M. (CG: [...]; OV: [...]) en samen hebben jullie een dochter genaamd C. B. A. ([...]/02/2015; OV: [...]). Daarnaast hebt u nog een zoon en dochter, voortgekomen uit eerdere relaties, in Colombia wonen.

In 1994 sloot u zich vrijwillig aan bij de communistische, revolutionaire guerrillagroepering “Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia-Ejército del Pueblo”, ook wel bekend als de FARC-EP of FARC. U maakte deel uit van het 16de front en werd vervolgens onderricht op militair en politiek vlak. Na uw opleiding werd u overgeplaatst naar het departement Caquetá en nog later naar Sumapaz, gelegen in het departement Cundinamarca, om daar de mobiele eenheden, onder leiding van H. R. en Z. A., te vervoegen. Hierna volgde van 1999-2002 een periode van rust door de vredesgesprekken die plaatsvonden tussen de FARC en toenmalig Colombiaans president Pastrana. In deze periode volgde u allerlei opleidingen. Doorheen uw periode bij de FARC hebt u onder meer een cursus verpleegkunde, een cursus cartografie en een cursus explosieven gevolgd, alsook werd u zelf instructeur explosieven. In de voorgaande jaren was u reeds meermaals gepromoveerd. Zo was u al eskadroncommandant geweest waarbij u aan het hoofd stond van 12 personen. Uw taak bestond er toen in bepaalde gebieden te verkennen, met de bevolking te overleggen, een aanvalsplan uit te tekenen en het gevecht aan te gaan of inlichtingen te vergaren. Na de ontspanningsperiode werd u gepromoveerd tot guerrillacommandant. Op dat ogenblik stond u niet langer aan het hoofd van twaalf personen maar van vijftig personen. Toen werd u naar het 26ste front gestuurd om daar het gebied van de paramilitairen te heroveren. Tijdens deze periode, in 2003, promoveerde u nogmaals, ditmaal tot plaatsvervanger van de compagniecommandant waardoor u veertig à zestig personen onder uw gezag kreeg. U raakte echter gewond aan uw been en werd overgeplaatst naar het 40ste front om aldaar geopereerd te worden. Toen u herstellende was oefende u een functie uit als hoofd van de verpleegkundige dienst. Twee jaar later, in 2005, kon u weer stappen en nam u uw plaats in de hiërarchie weer op. Sindsdien was u dan actief als commandant van de compagnie en meer specifiek als organisator van de massa's, zijnde een soort woordvoerder voor de burgerbevolking. Daarnaast was u op dit ogenblik ook verantwoordelijk voor het vergaren van informatie in dat gebied, te zien of er vijandige troepen waren, kennen van verschillende strategische wegen zodoende verplaatsingen van het personeel en zaken met hoge waarde te beheren. Tevens diende u te spreken met (coca)boeren over belastingen wanneer een hogere chef u hiertoe opdracht gaf.

Mede door uw laatste functie leerde u de organisatie van de FARC grondig kennen en slaagde u erin in 2008 te deserteren en in 2010 à 2011 begon u aan uw demobilisatie, in ruil voor informatie.

Omdat u gedeserteerd bent bij de FARC en gevoelige informatie doorspeelde werd u een militair doelwit van de organisatie. Dit heeft ertoe geleid dat u vanaf 2016 bedreigingen begon te ontvangen, eerst telefonisch en later, in 2022, in persoon. Ten gevolge hiervan besloot u Colombia te verlaten.

Op 1 februari 2023 verliet u Colombia samen met uw partner, dochter en twee stiefkinderen. Jullie vlogen naar België waar jullie op 3 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indienden.

Voor uw stiefkinderen, G. B. J. E. n (CG: [...]; OV: [...]) & G. B. J. M. (CG: [...]; OV: [...]), werd op 27 februari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw origineel Colombiaans paspoort, uw originele Colombiaanse identiteitskaart, een fotokopie van een document ter staving van uw demobilisatie, WhatsApp berichten tussen u en een leider van de FARC-dissidenten, verschillende nieuwsberichten aangaande de FARC-dissidenten en een fotokopie van een document ter staving van de bedreigingen die jullie ontvangen zouden hebben.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen

vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; "

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid. Bijgevolg dient te worden onderzocht of u uitgesloten moet worden van internationale bescherming.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u van het jaar 1994 tot het jaar 2008 in verschillende hoedanigheden actief was bij de Colombiaanse guerrillagroepering FARC. Het CGVS acht uw profiel geloofwaardig gezien uw doorleepte en gedetailleerde verklaringen, die tevens ondersteund worden met documenten.

Sinds uw toetreden tot de FARC bent u verschillende malen opgeklommen in rang. U begon onderaan de hiërarchische ladder maar mede door het volgen van opleidingen en door het verkrijgen van anciënniteit kreeg u een hogere rang. Uw eerste leidinggevende rol verkreeg u op het moment dat u werd gepromoveerd tot eskadroncommandant. Op dit ogenblik was u ongeveer 25 à 26 jaar oud en had u het commando over twaalf personen. Na de afgesprongen vredesonderhandelingen werd u gepromoveerd tot guerrillacommandant waardoor u de bevoegdheid over 25 personen kreeg. Daarna kreeg u het commando over 40 à 60 personen als plaatsvervanger voor de compagniecommandant. In 2005 werd u compagniecommandant en dan werd u organisator voor de massa's, zijnde een soort woordvoerder die bevelen van hogerhand doorgeeft aan de burgers, en speelde u een cruciale rol voor de FARC om verder te kunnen opereren in het departement Meta. U was immers ook verantwoordelijk voor het vrijwaren van doorgangen voor personeel, belangrijke personen en zaken van grote waarde (CGVS 1, p. 5-10, 13-14; CGVS 2, p. 4-11).

Uit uw verklaringen blijkt dat u in al uw hoedanigheden direct betrokken was bij de gewapende strijd van de groepering. Daarnaast vermeldt u werkzaamheden en verantwoordelijkheden die verband houden met inlichtingenvergaring, logistieke ondersteuning, financiering, rekrutering en personeelsbeleid, ideologische en praktische opleidingen, contacten met de burgerbevolking, ...

De FARC was een marxistisch-leninistische gewapende groepering die actief was van 1964 tot 2016 in Colombia en had als uiteindelijk doel het omverwerpen van de Colombiaanse regering, het beëindigen van het imperialisme van de Verenigde Staten en een uitgebreide socio-economische hervorming. De groepering was één van de belangrijkste gewapende actoren in het decennialange niet-internationaal gewapend conflict in Colombia.

De groepering evolueerde tijdens het conflict van guerrillabeweging ontstaan uit landbouwers tot een militaire en politieke groepering met een strakke militaire hiërarchische structuur. In de jaren '80 legde de groepering zich steeds meer toe op drugshandel en ontvoeringen om de organisatie te financieren. Het fysieke voortbestaan van de groepering was uiteindelijk enkel nog mogelijk dankzij het geld dat verdiend werd met drugshandel.

De Europese Unie beschouwde de FARC vanaf 17 juni 2002 als een terroristische groepering. In 2016 werd de FARC geschrapt van de EU terrorismelijst om het toenmalige vredesproces niet te verstoren.

Uit de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de FARC tijdens haar bestaan betrokken was bij meerdere ernstige schendingen van het Internationaal Humanitair Recht (IHR) o.a. : moord; verkrachting en andere vormen van seksueel geweld; gedwongen deportatie van bevolking,

gedwongen verdwijning van personen, foltering, ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid, rekrutering van kinderen, ...

Gezien het wijdverbreide en stelselmatige karakter van deze handelingen en het feit dat ze gepleegd werden tegen de burgerbevolking kunnen deze handelingen waarbij de FARC onmiskenbaar betrokken was beschouwd worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationale Strafhof.

Meer bepaald:

artikel 7(1)(a) moord; artikel 7(1)(d) deportatie of onder dwang overbrengen van de bevolking; artikel 7(1)(e) gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met fundamentele regels van internationaal recht; artikel 7(1)(f) marteling; artikel 7(1)(g) verkrachting en enige andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst.

Volgens de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier was er in Colombia in de bewuste periode dat u werkzaam was voor de FARC sprake van een niet-internationaal gewapend conflict tussen de FARC en Colombiaanse overheid (Administratief dossier – Blauwe map stuk, 1 & 2).

Bovenstaande handelingen kunnen dus eveneens beschouwd worden als oorlogsmisdrijven in de zin van artikel 8 (2)(c) en (e) van het Statuut van Rome inzake het Internationale Strafhof.

Meer bepaald:

artikel 8(2)(c)(i) geweld tegen het leven en de persoon, in het bijzonder alle misdrijven tegen het leven gericht, verminking, wrede behandeling en marteling; artikel 8(2)(c)(ii) wandaden begaan tegen de persoonlijke waardigheid in het bijzonder vernederende en ontterende behandeling; artikel 8(2)(c)(iii) gijzelneming; artikel 8(2)(e)(i) opzettelijke aanvallen gericht op de burgerbevolking als zodanig of op individuele burgers die niet rechtstreeks aan vijandelijkheden deelnemen; artikel 8(2)(e)(vi) verkrachting en andere vormen van seksueel geweld; artikel 8(2)(e)(vii) kinderen beneden de leeftijd van 15 jaar bij strijdkrachten of groepen onder de wapenen roepen of in militaire dienst nemen dan wel hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden. (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1, 2 & 3).

Uit de elementen in het dossier blijkt dan ook dat u een individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid waarbij u intentioneel en met kennis hebt gehandeld.

Volgens het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof is een persoon persoonlijk aansprakelijk en strafbaar indien hij op opzettelijke wijze meewerkt aan het begaan of een poging tot het begaan van een misdrijf, zoals omschreven in het Statuut van Rome, door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking dient ofwel te worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te bevorderen, terwijl een dergelijke activiteit of doel het begaan van een misdrijf betekent waarover het Hof rechtsmacht bezit; ofwel te worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om het misdrijf te begaan (cfr. art 25, §3, d) Statuut van Rome van 17 juli 1998).

Dergelijke deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming dient beschouwd te worden als mededaderschap (Kvocka et al., Appeals Chamber, 28 februari 2005, § 79) indien aan de volgende elementen is voldaan: i) een meervoud aan personen;

ii) het bestaan van een gemeenschappelijk plan, ontwerp of doel dat neerkomt op het plegen van een misdrijf of het plegen van een misdrijf met zich meebrengt ("a common plan, design or purpose which amounts to or involves the commission of a crime");

iii) de deelname van de betrokkene aan het gemeenschappelijke plan, wat echter niet noodzakelijk het plegen van een misdrijf inhoudt, maar zich kan beperken tot een vorm van hulp aan of bijdrage tot de uitvoering van het gemeenschappelijke plan of ontwerp (Tadic, (Appeals Chamber), 15 juli, 1999, § 227 ; Blagojevic and Jokic, (Trial Chamber), 17 januari, 2005, § 698).

Deze vorm van individuele verantwoordelijkheid vereist een significante bijdrage aan de bevordering van het gemeenschappelijke plan of doel of aan het functioneren van het systeem, opgetrokken om het gemeenschappelijke plan of doel te implementeren. Dit plan kan gericht zijn op het plegen van misdrijven, of de implementatie ervan brengt het plegen van misdrijven met zich mee (EASO, Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis, januari 2020, p. 107).

In casu dient te worden geconcludeerd dat er sprake was van een groep van personen, met name de FARC, die handelde met een gemeenschappelijk doel (zie supra) waarvan de implementatie gezien de toenmalige conflictsituatie, oorlogsmisdrijven en gezien het wijdverbreide en stelselmatige karakter van deze misdrijven

die gericht waren tegen de burgerbevolking, misdrijven tegen de menselijkheid met zich meebracht (zie supra).

Voorts moet worden vastgesteld dat de hierboven beschreven misdrijven plaatsvonden in de langdurige periode dat u leidinggevende functies vervulde binnen de FARC waarbij u direct betrokken was bij cruciale en noodzakelijke taken binnen de organisatie waaruit automatisch geconcludeerd kan worden dat u intentioneel en met kennis een significante bijdrage leverde aan het functioneren van de FARC. Gezien uw functies en taken binnen de groepering kan eveneens worden geconcludeerd dat u op de hoogte was van het feit dat bovenvermelde misdrijven plaatsvonden in de context van een gewapend conflict en wijdverspreide en stelselmatige aanvallen op de burgerbevolking. Dit blijkt ook uit uw verklaringen.

U verklaart bijvoorbeeld dat er tijdens uw periode bij de FARC altijd gevaar loerde vanwege het hevig conflict dat woedde en de rol van de veiligheidsdiensten hierin (CGVS 2, p. 10). Dat u bijgedragen hebt aan dit hevig conflict komt voorts duidelijk naar voren uit uw verklaringen. U verklaarde dat u als eskadroncommandant onder meer instond voor het uittekenen van een aanvalsplan en het gevecht moest aangaan wanneer nodig (CGVS 2, p. 7). Als organisator van de massa's was u ook verantwoordelijk voor het vergaren van informatie in het gebied waarover u verantwoordelijk was, moest u nagaan of er vijandige troepen waren, diende u verschillende strategische wegen te kennen teneinde verplaatsingen van het personeel en zaken met grote waarde mogelijk te maken (CGVS 2, p. 11). Tevens stond u in voor het in het ontvangst nemen van belastingen teneinde de organisatie te onderhouden (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 13-14). Voorts werd u door het volgen van opleidingen tijdens uw periode bij de FARC gespecialiseerd in explosieven, zodanig dat u zelfs een instructeur explosieven werd en in die hoedanigheid mee instond voor de organisatie van deze opleiding. (CGVS 1; p. 14; CGVS 2, p. 9). Hoewel u zelf nooit iemand gerekruteerd zou hebben blijkt uit uw verklaringen dat rekrutering ook een onderdeel vormde van uw verantwoordelijkheden (CGVS 2, p. 9, 19).

Verder bevestigt u expliciet dat de FARC zich veelvuldig schuldig heeft gemaakt aan de hierboven aangehaalde misdrijven (CGVS 2, p. 18)

Uit voorgaande blijkt dat u een significante rol hebt gespeeld binnen de FARC, zowel vanuit militair oogpunt als vanuit organisatorisch oogpunt.

Daarenboven moet worden aangestipt dat uit beschikbare informatie blijkt dat in het departement Meta, waar u als organisator van de massa's actief was tussen 2005 en 2008, toendertijd ook heel wat misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven gepleegd werden. Onder meer werd vastgesteld dat heel wat ontheemding van inheemse en afro-Colombiaanse gemeenschappen, tussen 2005 en 2010, door toedoen van de FARC plaatsvond, waaronder ook ontheemding in Vistahermosa (Meta) (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1 p. 15). Tevens heel wat ontvoeringen tussen 2002 en 2009 vonden plaats in het departement Meta door toedoen van de FARC (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1 p. 15).

U verklaart voorts dat u zich al snel bewust werd van het gegeven dat de organisatie toch niet was zoals u het voorgesteld was, dat zij net zoals andere onwettige groeperingen waren en dat er helemaal geen klassenstrijd was zoals zij beweerden (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 5-6, 14). U beweert dat u hierom al sinds 1999 wilde deserteren van de FARC (CGVS 1, p. 7, 14; CGVS 2, p. 10).

Dat u, hoewel u afwist van de wreedheden die begaan werden door de FARC, toch verder bleef bijdragen aan hun doelen en bleef opklimmen in rang, tot uw werkelijke desertie in 2008 is dan ook opvallend (CGVS 2, p. 11). Het voorgaande staat namelijk haaks op uw bewering dat u zich wou onttrekken aan de kwalijke situatie waarin u uw functie voor de FARC vervulde.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten en kreeg u de mogelijkheid om verschoningsgronden aan te reiken.

U ontkent niet dat de FARC zich veelvuldig schuldig gemaakt aan de hierboven aangehaalde misdrijven, doch wijst u erop dat de autoriteiten in uw persoonlijk geval kunnen bekrachtigen dat geen enkel misdrijf tegen de burgerbevolking is aangetoond, dat u zichzelf nooit schuldig hebt gemaakt aan ontheemding of welke misdaad dan ook tegen de burger. Integendeel, als organisator van de massa's zou u mensen gewaarschuwd hebben wanneer ze geld gingen komen innen, ging u ook niet aangeven wanneer ze meer dan 100 stuks vee hadden omdat ze dan meer belasting gingen moeten betalen en hielp u iemand die het gevaar liep zijn grond afgenomen te worden. Omdat u een desertieplan had behandelde u de burgerbevolking nooit slecht en probeerde u hen te behoeden. U zou zo ook voorkomen hebben dat mensen die zich vrijwillig wouden aansluiten bij de FARC zich werkelijk aansloten. Voorts zou u nooit aangeklaagd geweest zijn door iemand. U zou altijd het beste voorgehad hebben met de bevolking, in tegenstelling tot sommige andere individuen binnen de FARC die hun eigen persoonlijke ambities nastreefden (CGVS 2, p. 18-20).

Met bovenstaande verklaringen brengt u evenwel geen afdoende verschoningsgronden aan die kunnen doen besluiten dat u niet betrokken was bij misdrijven en daden die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen of die u vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid. Het is immers niet omdat u, volgens uw eigen verklaringen, niet rechtstreeks betrokken geweest bent bij gepleegde misdrijven dat u er niet mede verantwoordelijk voor gehouden kan worden. Immers hebt u, desondanks u mogelijks het beste voorhad met de burgerbevolking, toch een cruciale rol gespeeld binnen de FARC en bijgedragen aan de organisatie in zijn geheel, en daaruit voortvloeiend de misdrijven begaan door deze organisatie.

Het feit dat u amnestie verleend werd door de Colombiaanse autoriteiten verhindert evenmin dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming. Het doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgronden voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke reden een beletsel kan vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

Zo zijn uw paspoort en Colombiaanse identiteitskaart indicaties van uw identiteit en herkomst, hetgeen op heden niet ter discussie staat. Het bewijs ter staving van uw demobilisatie ondersteunt de vaststelling dat u een voormalig FARC-lid bent en amnestie verleend werd. De uittreksels van WhatsApp berichten tussen u en ene D. P., een FARC-dissident, tonen hooguit aan dat u banden hebt/had met voormalige FARC-leden, doch hebben weinig objectieve bewijswaarde wat de door u aangehaalde bedreigingen en daaruit voortvloeiende vrees betreft. De nieuwsberichten over FARC-dissidenten betreffen algemene informatie en zijn geenszins relevant in het kader van voorgaande beoordeling. De brief ter bevestiging van uw problemen heeft een gesolliciteerd karakter en kan dus, hoewel niet relevant in het kader van bovenstaande conclusie, niet aanvaard worden als betrouwbaar stuk ter staving van uw beweerde problemen.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, A en F, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 12, tweede lid, en 17 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2, en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het

administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur *“volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*, en een appreciatiefout, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Hij gaat vervolgens in op de toepassing van de uitsluitingsclausule van artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag, en verwijst hierbij naar UNHCR-richtlijnen. Verzoeker vat de motieven van de bestreden beslissing samen, en stipt aan welke elementen volgens hem niet betwist worden door de verwerende partij, met name zijn persoonsgegevens, zijn familiale situatie en zijn nationaliteit; het feit dat hij een voormalig FARC-lid is, van 1994 tot 2008; zijn eerste vluchtpoging, die mislukte; het feit dat zijn broer werd gedood tijdens een desertiepoging; zijn desertie in 2008; de aanvraag tot demobilisatie van verzoeker in 2010 en zijn demobilisatie proces; en het feit dat hem amnestie werd verleend door de Colombiaanse autoriteiten.

Verzoeker voert voorts aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend. Hij stelt bij terugkeer naar Colombia vervolging te vrezen wegens zijn werkelijke dan wel toegedichte politieke overtuiging, nu hij uit de FARC is gedeserteerd en in het kader van zijn demobilisatie informatie aan de Colombiaanse autoriteiten heeft verstrekt. Hierdoor zou hij door FARC-dissidenten als een verrader of *“klikker”* worden beschouwd. Hij wijst op de bedreigingen die hij sinds 2016 zou hebben ontvangen en verwijst naar landeninformatie waaruit volgens hem blijkt dat voormalige en gedemobiliseerde FARC-strijders, in het bijzonder wanneer zij weigeren opnieuw de wapens op te nemen of met de autoriteiten samenwerken, het slachtoffer kunnen worden van bedreigingen en gerichte aanvallen door gewapende groeperingen.

Verder betwist verzoeker dat er ernstige redenen bestaan om hem individueel verantwoordelijk te achten voor door de FARC gepleegde oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid. Hij voert aan dat de commissaris-generaal zijn concrete rol, invloed en keuzemogelijkheden binnen de FARC overschat. Hij stelt dat zijn toetreding en verdere verblijf binnen de organisatie in een context van dwang moeten worden beoordeeld, waarbij hij erop wijst dat hij verplicht werd deel te nemen aan de JUCO, de communistische jeugd van Colombia en dat hij op de dag van zijn formele toetreding dronken was. Tevens verwijst hij naar zijn mislukte desertiepoging, de zware bestraffing van deserteurs en het feit dat zijn broer na een poging tot desertie werd gedood.

Verzoeker voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal ten onrechte uit zijn opeenvolgende functies en promoties afleidt dat hij een aanzienlijke beslissingsmacht bezat en vrijwillig verantwoordelijk binnen de organisatie opnam. Hij stelt dat hij een zeer beperkte beslissingsmacht had en nooit betrokken was bij militaire aanvallen, misdrijven tegen burgers of andere handelingen die oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid zouden kunnen uitmaken. Zijn rol was volgens hem hoofdzakelijk beschermend, organisatorisch en informatief, en lag ver af van de kernactiviteiten waarvoor de FARC internationaal werd veroordeeld. De algemene verwijzingen van verweerder naar misdrijven in Meta in de periode waarin verzoeker daar actief was, volstaan volgens verzoeker niet om hem persoonlijk verantwoordelijk te houden. Verzoeker wijst er aansluitend op dat uit zijn verklaringen en uit de informatie over zijn demobilisatie blijkt dat hij geen bevelen heeft gegeven, geen beslissingsmacht had over militaire operaties, geen rekruteringen heeft verricht, nooit betrokken was bij ontvoeringen en integendeel geprobeerd heeft de schade voor de burgerbevolking te beperken.

Hij wijst daarnaast op zijn desertie in 2008 en zijn daaropvolgende demobilisatie, en merkt op dat de Colombiaanse autoriteiten in het kader van die procedure geen verband hebben gevonden tussen verzoekers rol en acties als commandant en gepleegde misdrijven. Hij verwijst tevens naar zijn blanco strafregister, de hem verleende amnestie en zijn langdurige samenwerking met de Colombiaanse autoriteiten, waarbij hij informatie over de FARC heeft verstrekt. Verzoeker benadrukt dat hij nooit met justitie in aanraking is gekomen en verwijst naar zijn blanco strafblad. Daarnaast wijst hij erop dat een aanzienlijke tijd is verstreken sinds hij de FARC meer dan vijftien jaar geleden heeft verlaten, en dat hij sindsdien afstand heeft genomen van de organisatie, informatie aan de Colombiaanse inlichtingendienst verstrekt en actief heeft deelgenomen aan het demobilisatie- en re-integratieplan van de Colombiaanse autoriteiten.

Ten slotte wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal in zijn advies betreffende een eventuele verwijderingsmaatregel heeft geoordeeld dat hij niet naar Colombia kan worden teruggestuurd. Volgens verzoeker bevestigt dit dat hij bij terugkeer een risico op vervolging of ernstige schade loopt.

2.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen.

2.3. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker, blijkens de inventaris, de volgende overtuigingsstukken:

“(…)

2: *Demobilisatie documenten (neergelegde aan verwerende partij);*

3 *Uittreksel uit het strafregister;*

4. *Werk documenten in Colombia.”*

3. Voorafgaand

3.1. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze Verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming op 3 februari 2023 heeft ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

3.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name door ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

3.4. Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;

d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”

4. De beoordeling

4.1. Het juridisch kader

4.1.1. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor

subsidiare bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de toen geldende artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

“De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”*

Oud artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet verwees naar dit artikel van het Vluchtelingenverdrag en stipuleerde:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub a), en lid 3, van de Kwalificatierichtlijn.

Oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, a), en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) (...);*
- c) (...);*

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub a), van de Kwalificatierichtlijn.

Artikel 41 van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt dat Richtlijn 2011/95/EU met ingang van 12 juni 2026 wordt ingetrokken en dat verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar deze verordening.

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet werden bij de artikelen 50 en 53 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026).

Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepaling op grond waarvan verzoeken om internationale bescherming die vóór 12 juni 2026 zijn ingediend onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf die datum eveneens van toepassing op verzoeken die vóór 12 juni 2026 werden ingediend maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat zowel het voorliggende verzoek als de bestreden beslissing dateren van vóór 12 juni 2026, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggende beroep derhalve toepassing te maken van de materiële voorwaarden voor uitsluiting die thans zijn neergelegd in de artikelen 12 en 17 van Verordening (EU) 2024/1347.

Voor de *in casu* relevante uitsluitingsgrond stelt de Raad vast dat deze bepalingen de voorheen toepasselijke materiële criteria hernemen. Artikel 12, lid 2, onder a), van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt, in overeenstemming met artikel 1, F(a), van het Vluchtelingenverdrag en voormalig artikel 12, lid 2, onder a), van Richtlijn 2011/95/EU, dat een onderdaan van een derde land of een staatloze van de erkenning als vluchteling wordt uitgesloten wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven. Artikel 12, lid 3, van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt, in overeenstemming met voormalig

artikel 12, lid 3, van Richtlijn 2011/95/EU, dat deze uitsluitingsgrond tevens van toepassing is op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen. Voor de uitsluiting van subsidiaire bescherming bevat artikel 17, lid 1, onder a), gelezen in samenhang met artikel 17, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1347 een overeenkomstige regeling.

De inwerkingtreding van Verordening (EU) 2024/1347 en de daarmee samenhangende opheffing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet brengen voor de *in casu* onderzochte uitsluitingsgrond aldus geen wijziging mee van de materiële criteria aan de hand waarvan de uitsluiting en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker moeten worden beoordeeld.

4.1.2. In de thans opgeheven artikelen 55/2 en 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet was bepaald dat de commissaris-generaal, wanneer hij een vreemdeling uitsloot van de vluchtelingenstatus dan wel van de subsidiaire beschermingsstatus, in zijn beslissing tevens een advies verstrekke over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing, die vóór 12 juni 2026 werd genomen, bevat overeenkomstig deze toen geldende bepalingen een dergelijk advies.

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig zijn van deze status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven. Dit stelsel omvat op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus en maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (zie Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin A. t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51). In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker uitgesloten wordt van de internationale bescherming, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven. Er wordt bijgevolg toepassing gemaakt van artikel 1, F(a), van het Vluchtelingenverdrag. Voor wat de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar dezelfde redenen.

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing, het advies van de commissaris-generaal inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, is geen voor beroep vatbare rechtshandeling en maakt geen onderdeel uit van onderhavig arrest.

4.1.3. De uitsluitingsgronden in artikelen 12 en 17 van de Verordening 2024/1347 moeten restrictief worden geïnterpreteerd. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden, voorzien in artikel 12, leden 2 en 3, en artikel 17, leden 1 en 2, van Verordening (EU) 2024/1347, is niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. “*boven elke redelijke twijfel verheven*”, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd, vereist niettemin dat er “*ernstige redenen zijn om aan te nemen*” dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of handelingen, die onder de in voormelde bepalingen vastgelegde uitsluitingsgronden vallen (zie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, pt. 95; EASO “*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 55-57, p. 98-119).

De bewijslast dat aan de uitsluitingscriteria is voldaan, ligt uitsluitend bij de commissaris-generaal. Deze omstandigheid ontslaat de verzoeker evenwel niet van zijn verplichting om mee te werken bij de vaststelling van alle voor zijn beschermingsverzoek relevante feiten en omstandigheden (zie EASO, *Practical Guide: exclusion*, januari 2017, p. 9).

De uitsluitingsclausules dienen, in het bijzonder met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten, met de grootste omzichtigheid en op beperkende wijze te worden toegepast. Zij kunnen er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetsbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484).

4.1.4. Er moet een individuele verantwoordelijkheid voor een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid blijken (EASO “*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020)*”, p. 100-112). Daartoe moet worden vastgesteld dat de verzoeker concreet is betrokken bij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of

anderszins heeft deelgenomen aan een dergelijk misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker intentioneel, bewust en met kennis heeft gehandeld (*mens rea*; moreel element), dit is wetens en willens. De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (kennis en intentie) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punt 96).

Artikel 1, F(a) van het Vluchtelingenverdrag is niet alleen van toepassing op personen die zelf een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben gepleegd, maar ook op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen hieraan. Luidens artikel 12, lid 3, van Verordening (EU) 2024/1347 is artikel 12, lid 2, van voormelde Verordening tevens van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen. Voor wat de uitsluiting van subsidiaire bescherming betreft, bevat artikel 17, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1347 een overeenkomstige bepaling.

De commissaris-generaal moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 2003, randnummer 35; EASO, “*Judicial Analysis: Exclusion – Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie, 2020, p. 98-113 en p. 122).

De beoordeling van de uitsluitingsgronden vereist een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis is noodzakelijk om een automatische toepassing van uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, ptn. 91 en 93). Artikel 12, lid 4, van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt dat bij de beoordeling van de toepasselijkheid van de in artikel 12, leden 2 en 3, bedoelde uitsluitingsgronden rekening wordt gehouden met de ernst van de door de betrokkene gepleegde misdrijven of handelingen, diens individuele verantwoordelijkheid, alle omstandigheden die deze misdrijven of handelingen kenmerken en de situatie van de betrokkene. Wanneer op grond van deze beoordeling wordt vastgesteld dat een of meer relevante uitsluitingsgronden van toepassing zijn, wordt de verzoeker uitgesloten zonder dat een evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor vervolging wordt uitgevoerd. Artikel 17, lid 4, van Verordening (EU) 2024/1347 bevat een overeenkomstige regeling voor de uitsluiting van subsidiaire bescherming, waarbij geen evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor ernstige schade wordt uitgevoerd (zie ook EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119).

4.1.5. De Raad benadrukt aldus dat de uitsluiting van internationale bescherming vereist dat wordt vastgesteld dat er sprake is (i) enerzijds van een uitsluitbare handeling en (ii) anderzijds van ernstige redenen om aan te nemen dat de verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze uitsluitbare handeling. Dergelijk onderzoek – dat in de volgende punten wordt uiteengezet – is in overeenstemming met de aanbevelingen van het Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA), zoals deze zijn opgenomen in diens publicaties, met name: EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020) en EASO, *Practical Guide: exclusion*, januari 2017. Hoewel deze publicaties betrekking hebben op de uitsluitingsbepalingen van de Kwalificatierichtlijn, behouden de daarin uiteengezette beoordelingsprincipes hun relevantie onder de artikelen 12 en 17 van Verordening (EU) 2024/1347, nu de criteria inzake de vaststelling van een uitsluitbare handeling en de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene in wezen ongewijzigd zijn gebleven. Het hierna gevoerde onderzoek houdt tevens rekening met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, evenals de relevante rechtspraak van het Internationaal Strafhof.

4.2. Het bestaan van een uitsluitbare handeling

4.2.1. In deze zaak worden de feiten die de verzoeker ten laste worden gelegd, aangemerkt als betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven in de zin van artikel 1, F(a), van het Vluchtelingenverdrag.

4.2.2. Misdrijf tegen de menselijkheid

4.2.2.1. Het Vluchtelingenverdrag en de Verordening (EU) 2024/1347 verwijzen, wat het begrip “*misdrijf tegen de menselijkheid*” betreft, naar de internationale instrumenten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Het Hof van Justitie heeft zich tot op heden nog niet uitgesproken over dit begrip in het kader van de uitsluitingsbepalingen inzake internationale bescherming.

Het ‘Londen Charter’ was het eerste internationale instrument dat het begrip “*misdrijven tegen de menselijkheid*” gebruikte als een aparte categorie van internationale misdrijven. Het begrip werd verder

gedefinieerd in de Statuten van het *International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia* (hierna: het ICTY), het *International Tribunal for Rwanda* (hierna: het ICTR) en het *International Criminal Court* (hierna: het ICC of het Internationaal Strafhof).

Artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F(a), van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: “(...) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.”

In de bestreden beslissing wordt in het bijzonder vastgesteld dat er *in casu* sprake is van volgende misdrijven tegen de menselijkheid: “artikel 7(1)(a) moord; artikel 7(1)(d) deportatie of onder dwang overbrengen van de bevolking; artikel 7(1)(e) gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met fundamentele regels van internationaal recht; artikel 7(1)(f) marteling; artikel 7(1)(g) verkrachting en enige andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst”.

Artikel 7(2) van het Statuut van Rome definieert “deportatie of onder dwang overbrengen van de bevolking” als volgt: “het onder dwang verplaatsen van personen door verdrijving of andere dwangmaatregelen uit het gebied waarin zij zich rechtmatig bevinden zonder dat daartoe krachtens internationaal recht gronden zijn;”.

Artikel 7(2) van het Statuut van Rome definieert “marteling” als volgt: “het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties;”.

4.2.2.2. In tegenstelling tot oorlogsmisdaden kunnen misdrijven tegen de menselijkheid zowel in als buiten de context van een gewapend conflict worden gepleegd. Een onmenselijke handeling vereist evenwel een specifieke context om als een misdrijf tegen de menselijkheid te worden gekwalificeerd. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in artikel 7 van het Statuut van Rome gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” wordt verstaan: “een wijze van optreden die het meermaals plegen van in paragraaf 1 bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich meebrengt, ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een Staat of organisatie dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft”.

In de Katanga zaak (ICC, *Prosecutor v. Katanga*, ICC-01/04-01/07-3436) heeft het Internationaal Strafhof uitgelegd dat het begrip ‘misdrijf tegen de menselijkheid’ vijf contextuele elementen omvat die aan de hand van een driestaps-redenering worden vastgesteld.

(i) Vooreerst moet het bestaan van een aanval in de zin van artikel 7(2)(a) van het Rome Statuut worden vastgesteld. Dit vereist een operatie of handelswijze waarbij (1) daden vermeld in artikel 7(1) van het Rome Statuut veelvuldig gepleegd worden, (2) deze operatie of handelwijze tegen een burgerbevolking is gericht en (3) aangetoond is dat de operatie of handelwijze plaatsvond in het kader van het beleid van een staat of organisatie. Dit veronderstelt dat een dergelijk beleid bewezen wordt en dat dit verband houdt met een staat of organisatie.

(ii) In een tweede stap moet worden vastgesteld of de aanval systematisch of wijdverspreid is, waarbij wijdverspreid doelt op het grootschalige en systematisch op het georganiseerde karakter van de gewelddaden.

(iii) In een derde en finale stap moet een *nexus* worden vastgesteld tussen de wijdverspreide of systematische aanval op de burgerbevolking en de handeling die binnen het toepassingsgebied van artikel 7 van het Statuut van Rome valt en moet vastgesteld worden dat de dader kennis heeft van deze *nexus* (EASO, “*Judicial Analysis. Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, Second Edition, 2020, p. 76-77).

4.2.2.3. In de bestreden beslissing stipt de commissaris-generaal vooreerst aan dat verzoeker van 1994 tot 2008 in verschillende hoedanigheden actief was bij de Colombiaanse guerrillagroepering FARC en stelt

vervolgens vast dat de FARC betrokken was bij handelingen die “beschouwd kunnen worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationale Strafhof”.

De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende elementen:

“De FARC was een marxistisch-leninistische gewapende groepering die actief was van 1964 tot 2016 in Colombia en had als uiteindelijk doel het omverwerpen van de Colombiaanse regering, het beëindigen van het imperialisme van de Verenigde Staten en een uitgebreide socio-economische hervorming. De groepering was één van de belangrijkste gewapende actoren in het decennialange niet-internationaal gewapend conflict in Colombia. De groepering evolueerde tijdens het conflict van guerrillabeweging ontstaan uit landbouwers tot een militaire en politieke groepering met een strakke militaire hiërarchische structuur. In de jaren '80 legde de groepering zich steeds meer toe op drugshandel en ontvoeringen om de organisatie te financieren. Het fysieke voortbestaan van de groepering was uiteindelijk enkel nog mogelijk dankzij het geld dat verdiend werd met drugshandel.

De Europese Unie beschouwde de FARC vanaf 17 juni 2002 als een terroristische groepering. In 2016 werd de FARC geschrapt van de EU terrorismelijst om het toenmalige vredesproces niet te verstoren.

Uit de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de FARC tijdens haar bestaan betrokken was bij meerdere ernstige schendingen van het Internationaal Humanitair Recht (IHR) o.a. : moord; verkrachting en andere vormen van seksueel geweld; gedwongen deportatie van bevolking, gedwongen verdwijning van personen, foltering, ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid, rekrutering van kinderen, ...

Gezien het wijdverbreide en stelselmatige karakter van deze handelingen en het feit dat ze gepleegd werden tegen de burgerbevolking kunnen deze handelingen waarbij de FARC onmiskenbaar betrokken was beschouwd worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationale Strafhof.”

4.2.2.4. Voormelde beoordeling vindt steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier en is pertinent, alsook draagkrachtig. Na een zorgvuldige analyse van de beschikbare informatie, treedt de Raad deze beoordeling bij. Er moet ook worden vastgesteld dat verzoeker deze analyse in de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwist. Hij brengt ook geen informatie of concrete elementen bij die een ander licht zouden werpen op de bovenstaande analyse en die zouden nopen tot een andere conclusie.

4.2.2.5. De Raad is van oordeel dat uit een lezing van het rechtsplegingsdossier redelijkerwijze kan worden vastgesteld dat:

(i) de FARC zich, in de periode waarin verzoeker voor deze organisatie actief was, met name minstens vanaf 1 november 2002 tot aan zijn desertie in 2008, veelvuldig schuldig heeft gemaakt aan misdrijven in de zin van artikel 7(1) van het Statuut van Rome, waaronder met name moord, gedwongen verplaatsing van bevolking, gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid, foltering, verkrachting en andere vormen van seksueel geweld, waarbij deze waren gericht tegen de burgerbevolking en plaatsvonden ter uitvoering van een door de leiding van de FARC ontwikkeld beleid om controle te verwerven en macht uit te oefenen over delen van het Colombiaanse grondgebied die zij zich voor politieke en financiële doeleinden kon toe-eigenen. Ter uitvoering van dit beleid voerde de FARC aanvallen uit tegen de burgerbevolking met als doel land in te nemen en vervolgens politieke, economische en sociale controle te verwerven over het betreffende grondgebied. Daarbij werden onder meer gemeenschapsleiders, inheemse personen en Afro-Colombianen gevisieerd, alsook burgers wegens hun vermeende banden met de Colombiaanse autoriteiten of met andere gewapende actoren, hun (vermeende) betrokkenheid bij drugshandel, hun weigering om met gewapende groeperingen samen te werken of hun verzet daartegen (*International Criminal Court, Office of the Prosecutor, Situation in Colombia, Interim Report*, november 2012, p. 11-29; *Algemeen Ambtsbericht Colombia*, september 2008, p. 25-26; Amnesty International, “Leave us in Peace!” *Targeting Civilians in Colombia's Internal Armed Conflict*, oktober 2008, p. 7-9, 28-29, 36-38);

(ii) uit de beschikbare informatie blijkt dat deze aanval tegen de Colombiaanse burgerbevolking systematisch en wijdverspreid was, gelet op de grootschalige omvang van de misdrijven, het aantal slachtoffers en het georganiseerde karakter van de gewelddaden (*International Criminal Court, Office of the Prosecutor, Situation in Colombia, Interim Report*, november 2012, p. 11-12 en p. 16);

(iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat het veelvuldige en systematische karakter van de door de FARC gepleegde misdrijven voldoende het verband weergeeft tussen deze onderliggende handelingen en de wijdverbreide of systematische aanval op de Colombiaanse burgerbevolking (*International Criminal Court, Office of the Prosecutor, Situation in Colombia, Interim Report*, november 2012, p. 17-19, p. 19-21, p. 22-23 en p. 24-25).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie treedt de Raad het standpunt van de commissaris-generaal bij dat de FARC zich in de periode waarin verzoeker voor deze organisatie actief was,

minstens vanaf 1 november 2002 tot aan zijn desertie in 2008, schuldig maakte aan handelingen die kunnen worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de verwerende partij misdrijven vermeldt die werden gepleegd in Meta terwijl hij actief was als organisator van de massa's, maar dat deze algemene verwijzingen onvoldoende zijn om hem persoonlijk verantwoordelijk te houden in de zin van artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag en (oud) artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat dit betoog betrekking heeft op de beoordeling van zijn individuele verantwoordelijkheid voor de door de FARC gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid, doch geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling dat de FARC zich in de relevante periode als organisatie schuldig maakte aan het plegen van dergelijke misdrijven. Verzoeker betwist aldus niet op concrete wijze dat de FARC betrokken was bij dergelijke misdrijven.

4.2.2.6. Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat is voldaan aan de hierboven weergegeven contextuele elementen van het begrip 'misdrijf tegen de menselijkheid', zoals aangegeven in de Katanga zaak (zie *supra*). Dit wordt ook niet betwist door verzoeker.

4.2.3. Oorlogsmisdrijf

4.2.3.1. Uit de landeninformatie vervat in het administratief dossier blijkt dat de gewapende confrontaties tussen de FARC en de Colombiaanse overheid gedurende de relevante periode worden aangemerkt als een niet-internationaal gewapend conflict (*Amnesty International, "Leave us in Peace!" Targeting Civilians in Colombia's Internal Armed Conflict*, oktober 2008, p. 1 en 4-5; *Algemeen Ambtsbericht Colombia*, september 2008, p. 25 en 32-36). In de context van een niet-internationaal gewapend conflict worden oorlogsmisdaden gedefinieerd als ernstige schendingen van gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève van 1949 en andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn binnen het gevestigde kader van het internationaal recht.

Artikel 8(2)(c) van het Statuut van Rome, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, vermeldt in dit verband onder meer:

"2. Voor de toepassing van dit Statuut wordt verstaan onder oorlogsmisdaden:

[...]

(c) In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken :

(i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling;

(ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling;

(iii) het nemen van gijzelaars;

(iv) het uitspreken van vonnissen en ten uitvoer leggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend."

Artikel 8(2)(e) van het Statuut van Rome bepaalt als andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht:

(i) het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op burgers die niet rechtstreeks aan de vijandelijkheden deelnemen;

(ii) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, en personeel dat gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève overeenkomstig het internationaal recht;

(iii) het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materieel, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationaal recht inzake gewapende conflicten;

(iv) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden;

(v) het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen;

(vi) het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap zoals gedefinieerd in artikel 7, tweede punt, f, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld die een ernstige schending zijn van de Verdragen van Genève;

(vii) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden;

(viii) het bevel geven tot verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen; (ix) het op verraderlijke wijze doden of verwonden van een vijandelijke strijder;

(x) het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend;

(xi) het onderwerpen van personen die zich in de macht van een andere partij bij het conflict bevinden aan lichamelijke verminking of aan geneeskundige of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord, noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van die persoon of personen ernstig in gevaar brengen;

(xii) het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van de dwingende omstandigheden van het conflict.”

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoeker inzake oorlogsmisdrijven de kwalificatie: “artikel 8(2)(c)(i) geweld tegen het leven en de persoon, in het bijzonder alle misdrijven tegen het leven gericht, verminking, wrede behandeling en marteling; artikel 8(2)(c)(ii) wandaden begaan tegen de persoonlijke waardigheid in het bijzonder vernederende en ontterende behandeling; artikel 8(2)(c)(iii) gijzelneming; artikel 8(2)(e)(i) opzettelijke aanvallen gericht op de burgerbevolking als zodanig of op individuele burgers die niet rechtstreeks aan vijandelijkheden deelnemen; artikel 8(2)(e)(vi) verkrachting en andere vormen van seksueel geweld; artikel 8(2)(e)(vii) kinderen beneden de leeftijd van 15 jaar bij strijdkrachten of groepen onder de wapenen roepen of in militaire dienst nemen dan wel hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden.” toepasselijk geacht.

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie treedt de Raad het standpunt van de commissaris-generaal bij dat de FARC zich in het kader van het niet-internationaal gewapend conflict in Colombia, in elk geval gedurende de periode 2006-2008, schuldig maakte aan ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht die kunnen worden beschouwd als oorlogsmisdrijven in de zin van artikel 8(2)(c) en (e) van het Statuut van Rome (*Amnesty International, “Leave us in Peace!” Targeting Civilians in Colombia’s Internal Armed Conflict*, oktober 2008, p. 1, 4-5, 28-29 en 37; *Algemeen Ambtsbericht Colombia*, september 2008, p. 25-26 en 32-37).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat het conflict in Colombia gedurende de periode dat verzoeker actief was voor de FARC als niet-internationaal gewapend conflict kan bestempeld worden. Evenmin betwist hij dat de FARC gedurende de relevante periode betrokken was bij oorlogsmisdrijven.

4.3. De individuele verantwoordelijkheid voor een uitsluitbare handeling

4.3.1. Zoals hierboven gesteld (zie punt 4.1.4), volgt uit de artikelen 12, lid 2, a) en lid 3, en artikel 17, lid 1, a) en lid 2, van Verordening (EU) 2024/1347, dat er sprake is van een individuele verantwoordelijkheid wanneer wordt vastgesteld dat een verzoeker concreet is betrokken bij een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een dergelijk misdrijf. Het is dus niet vereist dat de verzoeker de uitsluitbare handeling zelf heeft gesteld om individuele verantwoordelijkheid voor een misdrijf tegen de menselijkheid vast te stellen. Een concrete betrokkenheid bij een dergelijk misdrijf, zoals het aanzetten tot of anderszins deelnemen op een intentionele en bewuste wijze aan een dergelijk misdrijf, volstaat als materieel en moreel element.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de FARC zich in de periode waarin verzoeker voor deze organisatie actief was, minstens vanaf 1 november 2002 tot aan zijn desertie in 2008, schuldig maakte aan handelingen die kunnen worden beschouwd als oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van de artikelen 7 en 8 van het Statuut van Rome.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker niet verweten de fysieke pleger van deze misdrijven te zijn, maar wel te hebben deelgenomen aan de voormelde oorlogsmisdaden en misdrijven tegen de menselijkheid door zijn bijdrage aan het functioneren van de FARC.

4.3.2. Aangezien de feiten in kwestie kunnen worden aangemerkt als oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van het Statuut van Rome, blijft het relevant om naar dat Statuut te verwijzen wat betreft de wijze van betrokkenheid, d.i. wijze van deelname, die in deze zaak aan de orde is.

In dit verband stelt artikel 25(3)(a) tot en met (d) van het Statuut van Rome dat een persoon strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar is voor een misdrijf, indien die persoon:

“(a) een dergelijke misdaad pleegt als individu, gezamenlijk met of door middel van een andere persoon, ongeacht of die andere persoon strafrechtelijk aansprakelijk is;
 (b) opdracht geeft tot, verzoekt om of beweegt tot het plegen van een dergelijke misdaad die feitelijk plaatsvindt of waartoe een poging wordt gedaan;
 (c) teneinde het plegen van een dergelijke misdaad te vergemakkelijken, hulp biedt, medewerking verleent of anderszins bijstand biedt bij het plegen of een poging tot het plegen daarvan, met inbegrip van het verschaffen van de middelen tot het plegen van die misdaad;
 (d) op andere wijze meewerkt aan het plegen of een poging tot het plegen van een dergelijke misdaad door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking dient opzettelijk te zijn en dient:
 (i) te worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te bevorderen, terwijl een dergelijke activiteit of doel het plegen van een misdaad oplevert waarover het Hof rechtsmacht bezit; of
 (ii) te worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om de misdaad te plegen;”.

(Wet van 25 mei 2000 houdende instemming met het Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof, gedaan te Rome, op 17 juli 1998, BS 7 oktober 2003, 48720 e.v.)

(Engelse versie:

“d) In any other way contributes to the commission or attempted commission of such a crime by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:
 (i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of a crime within the jurisdiction of the Court; or
 (ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit the crime;”

Franse versie:

“d) Elle contribue de toute autre manière à la commission ou à la tentative de commission d'un tel crime par un groupe de personnes agissant de concert. Cette contribution doit être intentionnelle et, selon le cas :
 i) Viser à faciliter l'activité criminelle ou le dessein criminel du groupe, si cette activité ou ce dessein comporte l'exécution d'un crime relevant de la compétence de la Cour; ou
 ii) Etre faite en pleine connaissance de l'intention du groupe de commettre ce crime;”.

4.3.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing, bij de beoordeling van verzoekers individuele verantwoordelijkheid, verwijst naar artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome en daarbij aansluiting zoekt bij het concept van deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming (*joint criminal enterprise* of JCE), zoals ontwikkeld in de rechtspraak van het ICTY, met name in de zaken *Tadić*, *Blagojević and Jokić* en *Kvočka*. Ter terechtzitting heeft de kamervoorzitter evenwel gewezen op de rechtspraak van het Internationaal Strafhof in de zaak “*Prosecutor v. Katanga*” (§1619), waarin afstand wordt genomen van een automatische transpositie van het JCE-concept, en op de noodzaak om na te gaan of de cumulatieve voorwaarden voor individuele aansprakelijkheid vervuld zijn. De verwerende partij heeft daarop ter terechtzitting uitdrukkelijk afstand gedaan van het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot het concept van deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming, maar heeft haar standpunt gehandhaafd dat artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome van toepassing is, nu verzoeker een “*substantiële bijdrage*” kan worden verweten wat betreft zijn taken met betrekking tot aanvalsplannen, gevechtsdeelname, belastinginning en informatievergaring over de bevolking, waarbij deze informatie volgens de verwerende partij werd gebruikt voor de gedwongen ontheemding van de bevolking.

4.3.4. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat er hier sprake is van een deelname aan oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome.

Op grond van artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome ontstaat er aansprakelijkheid voor het “*op enige andere wijze*” bijdragen aan het plegen of een poging tot het plegen van een misdrijf dat onder de rechtsmacht van het Hof valt. In dit verband heeft het Internationaal Strafhof aangegeven dat dit artikel voorziet in een residuele vorm van medeplichtigheid voor handelingen die niet ressorteren onder artikel 25(3)(a) tot en met (c) van voormeld Statuut (ICC *Katanga*, § 1618; ICC, *The Prosecutor v. Al Hassan Ag Abdoul Aziz Ag Mohamed Ag Mahmoud*, ICC-01/12-01/18, 26 juni 2024 (hierna: ICC *Al Hassan*), § 1239). De bewoordingen van artikel 25(3)(d) van voormeld Statuut verwijzen naar een vorm van medeplichtigheid die is gebaseerd op een bijdrage aan het plegen of een poging tot het plegen van een of meer misdrijven die onder de rechtsmacht van het Hof vallen.

Het Internationaal Strafhof heeft verduidelijkt dat de specifieke toepassing van artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome afhankelijk is van de volgende voorwaarden:

- (i) er werd een misdrijf gepleegd dat binnen de rechtsmacht van het Hof valt;
- (ii) de personen die het misdrijf hebben gepleegd, maken deel uit van een groep die handelt met een gezamenlijk doel;
- (iii) de beklaagde heeft een bijdrage geleverd aan het plegen van het misdrijf;
- (iv) de bijdrage was intentioneel;
- (v) de bijdrage werd geleverd hetzij (a) met het oog op het bevorderen van de criminele activiteit of het criminele doel van de groep, hetzij (b) met kennis van de intentie van de groep om een misdrijf te plegen.

De eerste drie voorwaarden hebben betrekking op het materiële element van de uitsluitbare handeling en de twee laatste voorwaarden hebben betrekking op het moreel element (zie *infra*).

4.3.5. Voor wat betreft de eerste twee voorwaarden, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat hierboven reeds werd uiteengezet. Er werd reeds vastgesteld dat er misdrijven werden gepleegd die onder de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof ressorteren, waaronder moord, gedwongen verplaatsing van bevolking, ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid, foltering, verkrachting en andere vormen van seksueel geweld, en dat deze misdrijven op veelvuldige en systematische wijze werden gepleegd door de FARC in Colombia in het kader van een door de leiding van de FARC ontwikkeld beleid om controle te verwerven en macht uit te oefenen over delen van het Colombiaanse grondgebied en aldaar politieke, economische en sociale controle te vestigen, teneinde daaruit politiek en financieel gewin te halen (i.e. het vereiste gezamenlijke doel). De leden van de FARC die uitvoering gaven aan dit beleid van territoriale, politieke, economische en sociale controle en bijdroegen aan de vestiging, uitoefening en instandhouding van deze controle, vormden daarbij de groep van personen die handelde met dit gemeenschappelijke doel (i.e. de vereiste groep van personen).

Er is derhalve sprake van een groep van personen die handelt met een gemeenschappelijk doel waarvan de implementatie het systematisch en op grote schaal plegen van misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven met zich meebracht.

In dit verband merkt de Raad nog op dat het lidmaatschap tot een groep personen die met een gemeenschappelijk doel handelen, geen vereiste is om een individuele verantwoordelijkheid te kunnen vaststellen op grond van artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome (ICC, *Katanga*, § 1631; ICC, *Al Hassan*, § 1239).

4.3.6. Wat de derde voorwaarde betreft, stipt de Raad aan dat het Internationaal Strafhof heeft aangegeven dat er slechts sprake kan zijn van individuele verantwoordelijkheid wanneer de betrokkene een bijdrage heeft geleverd aan (de poging tot) het plegen van een misdrijf. De betrokkene kan immers niet verantwoordelijk worden geacht voor alle misdrijven die deel uitmaken van het gemeenschappelijk doel, maar alleen voor die waaraan hij heeft bijgedragen (ICC, *Katanga*, § 1619; ICC, *Al Hassan*, § 1240).

De bijdrage mag niet louter betrekking hebben op de activiteiten van de groep in het algemeen, maar moet betrekking hebben op het plegen van het misdrijf zelf en moet in relatie tot elk misdrijf afzonderlijk worden beoordeeld (ICC, *Katanga*, § 1632; ICC, *Al Hassan*, § 1244). Om te bepalen of aansprakelijkheid vaststaat, dient in ieder afzonderlijk geval, in het licht van de specifieke context van de zaak, een analyse te worden gemaakt van de verbanden tussen de bijdrage en het plegen van het misdrijf (*“to determine if liability is established there will need to be in each instance a case-by-case analysis in light of the specific context of the case as to the links between the contribution and the commission of the crime”*, ICC, *Al Hassan*, § 1244; zie ook ICC, *Katanga*, § 1634).

Het is hierbij niet vereist dat de bijdrage essentieel was voor het plegen van het misdrijf; evenmin is een direct verband (*“nexus”*) tussen het gedrag van de persoon die bijdraagt aan het misdrijf (medeplachtige) en dat van de feitelijke dader van het misdrijf (hoofdverantwoordelijke) vereist. Het volstaat dat het gedrag van de betrokkene van invloed is geweest op het plegen (of de poging tot het plegen) van het misdrijf.

Enkel door het gedrag van een persoon te onderzoeken in de context waarin hij of zij heeft gehandeld of heeft nagelaten te handelen, kan worden vastgesteld of dat gedrag van invloed is geweest op het plegen van het misdrijf (ICC, *Katanga*, § 1634).

4.3.7. In het licht van het voorgaande dient vooreerst nader te worden ingegaan op verzoekers concrete carrièreverloop binnen de FARC en op de functies, taken en verantwoordelijkheden die hij gedurende zijn lidmaatschap van deze organisatie heeft uitgeoefend.

Verzoeker verklaarde dat hij in 1994 werd gerekruteerd door R. C., die volgens hem binnen de FARC instond voor organisatie en rekrutering. Hij bevond zich toen in het departement Vichada, waar het Frente 16 van de FARC aanwezig was en onder leiding stond van N. A.. Verzoeker werd naar een kampement *“Che Guevara”* gebracht, waar hij een opleiding van drie maanden volgde (AD, stuk 4 Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 22 januari 2024 (hierna: NPO I), p. 5 en notities van het persoonlijk onderhoud

d.d. 28 januari 2025 (hierna: NPO II), p. 6). Na deze opleiding werd verzoeker ingeschakeld binnen het Frente 16, alwaar hij actief was in de periode 1994-1999. Hij verklaarde dat hij onder N. A. stond en dat deze enkele eenheden zocht voor zijn veiligheid, meer bepaald personen die hem konden beveiligen tijdens zijn verplaatsingen binnen de regio. Verzoeker verklaarde in dit verband: “(z)o begon mijn carrière bij de FARC, in de gewapende strijd”, en gaf aan dat hij binnen de FARC de bijnaam “German” of “El burro German 16” kreeg. Daarnaast verklaarde hij dat hij binnen de hiërarchie van de FARC eerst politiek secretaris was, vervolgens liniechef of plaatsvervangend eskadroncommandant werd, daarna commandant van een linie en vervolgens guerrillabaas. Hij lichtte toe dat hij als liniechef “de baas van 12 personen” was, als commandant van een linie “de baas van 12 tot 24 personen” en als guerrillabaas “de baas van 24 tot 48 personen” (NPO I, p. 6 en p. 8; NPO II, p. 4 en p. 7-8).

Verzoeker verklaarde voorts dat hij in 1999 vanuit het Frente 16 werd overgeplaatst om het Frente 54 te versterken. Hij situeerde dit front in Cundinamarca, in de buurt van Bogotá, en verklaarde dat het een strategisch gelegen front betrof dat toegang gaf tot de hoofdstad. Hij stelde dat hij tijdens de zogenaamde ontspanningsperiode “heel wat opleidingen” doorliep en dat deze periode door de FARC werd gebruikt om zich “weer te versterken op politiek, militair en economisch vlak”. Na het mislukken van de vredesgesprekken met president Pastrana werden de eenheden volgens verzoeker opgedeeld in colonnes, compagnies en mobiele eenheden, elk met een eigen militair project om het Plan Colombia tegen te gaan (NPO I, p. 6-7; NPO II, p. 7-9).

Wat zijn functie als eskadroncommandant betreft, verklaarde verzoeker dat hij ongeveer twee à drie jaar na zijn toetreding (i.e. 1996-1997) tot eerste plaatsvervanger van de eskadroncommandant werd gepromoveerd en dat hij op ongeveer vijftientig à zesentwintigjarige (i.e. 2001-2002) leeftijd eskadroncommandant werd. Hij omschreef de functie van eskadroncommandant als het begin van een leidinggevend kader. Volgens verzoeker bestond de missie van een eskadroncommandant erin bepaalde gebieden te verkennen, met de bevolking te overleggen, bij aanwezigheid van militairen “een aanvalsplan uit te tekenen”, “echt het gevecht met hen aan te gaan”, inlichtingen en tegeninlichtingen te vergaren om dan een militair plan uit te tekenen en de veiligheid van de organisatie te verzekeren. Hij verklaarde ook dat, wanneer een eskadron als lijfwacht van iemand met een hoge rang werd aangeduid, het die persoon moest volgen en diens veiligheid moest verzekeren. Verder stelde hij dat een eskadroncommandant, afhankelijk van de missie en de streek, verantwoordelijkheden kon dragen op zowel economisch als militair vlak (NPO II, p. 7-8).

Hij verklaarde voorts dat zijn eenheid in 2002 naar het departement Meta werd gestuurd, waar zij volgens hem “het gebied van Meta in handen (moesten) nemen” (NPO I, p. 9). In 2003 werd verzoeker volgens zijn verklaringen guerrillacommandant in Leganías, in het departement Meta (NPO II, p. 9-10). Hij verklaarde dat zijn eenheid van de generale staf de opdracht kreeg om het op te nemen tegen de paramilitairen van M. A., meer bepaald het Blok Centaurus. Op de vraag wat zijn taak daar was, antwoordde hij: “Vechten, vechten tegen de paramilitairen”, waarbij hij toelichtte dat de paramilitairen de streek van Leganías waren binnengevallen en dat de FARC dat gebied moest zien te heroveren. Vervolgens werd hij naar eigen zeggen gepromoveerd van guerrillacommandant tot plaatsvervanger van een compagniecommandant en stond hij in voor “40 à 60 personen” onder zijn gezag (NPO II, p. 9-10).

Op 3 september 2003 raakte verzoeker in een gevecht gewond aan zijn been en werd hij overgebracht naar het Frente 40 in Uribe, Meta. Hij verklaarde dat hij daar in het ziekenhuis van het front werd opgenomen en geopereerd, en dat hij pas na ongeveer twee jaar opnieuw kon stappen. Tijdens zijn herstel bij het Frente 40 was hij volgens zijn verklaringen “hoofd van de verpleegkundige dienst”. In die hoedanigheid moest hij bijhouden welke medicatie nodig was en welke geneesmiddelen ontbraken, zodat bestellingen konden worden gedaan bij de commandant van het front. Nadat hij in 2005 opnieuw kon stappen, keerde hij volgens zijn verklaringen terug om zijn plaats in de hiërarchie in te nemen, “niet als guerrillabaas maar als commandant van de linie” (NPO I, p. 9-10; NPO II, p. 10).

Wat zijn taken als compagniecommandant betreft, verklaarde verzoeker voorts dat deze onder meer bestonden uit “de organisatie van de massa’s”, het verzamelen van informatie “in het gebied, in het operatiecentrum, om te zien of er vijandige troepen waren”, het kennen van de verschillende strategische wegen om personeel, medicatie en gewonden te laten passeren, en het zich verplaatsen, wanneer een hogere chef dit vroeg, om met boeren te spreken over de belasting op cocaïne. Hij verklaarde dat deze belasting “altijd (werd) gebruikt om de organisatie te onderhouden, het systeem te onderhouden”. Daarnaast verklaarde hij dat hij bemiddelde bij problemen binnen de gemeenschap en dat hij op die manier “veel kennis”, “veel informatie” en “vertrouwen” verwierf (NPO I, p. 14).

Verzoeker verklaarde voorts dat hij in 2006 gedelegeerde werd van P. F., “de politicus van front 40”, en dat hij hem hielp op het vlak van de massaorganisaties. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud antwoordde hij op de vraag naar de hoogste functie die hij uiteindelijk binnen de FARC had bekleed dat “de hoogste rang als dusdanig” die van organisator van de massa’s was. Hij verduidelijkte daarbij dat hij ondanks deze functie

deel bleef uitmaken van de militaire structuur: *“ik was nog altijd natuurlijk een guerrillaleider”* en *“ik was nog altijd een militair maar begaf me onder de burgers”*. Volgens zijn verklaringen moest hij in die functie onder meer toespraken geven over de reglementen, de gezagsstructuur en de statuten, bevelen van hogerhand aan de burgerbevolking doorgeven en lokale samenlevingsregels toelichten aan bewoners van gehuchten (NPO I, p. 10; NPO II, p. 6 en 10-11).

Verzoeker lichtte verder toe dat de functie van organisator van de massa's erin bestond *“gegevens in de streek te vergaren”* en *“de strategische doorgangen te beheren voor de verplaatsingen van het eigen personeel en van zaken van grote waarde”*. Hij verklaarde dat hij deelnam aan bijeenkomsten met de raden voor gemeenschapsactie van alle gehuchten en dat hij op die manier de volledige organisatie van de FARC leerde kennen. Als organisator van de massa's op regionaal niveau beschikte hij volgens zijn verklaringen over twaalf eenheden, later acht wegens de veiligheidssituatie, maar hij stelde dat hij gelet op zijn rang en profiel toegang had tot de andere commando's die Frente 40 uitstuurde. Hij verklaarde dat het opzet erin bestond *“die strategische doorgang te vrijwaren”*, zodat belangrijke eenheden konden passeren. Hij gaf verder aan dat telkens wanneer een hooggeplaatst lid van de FARC langskwam, hij het bevel op zich nam en verantwoordelijk was voor het regelen van diens verplaatsing en het verzekeren van diens veiligheid (NPO II, p. 11-13).

Op de vraag of hij er als organisator van de massa's voor zorgde dat de FARC verder kon blijven opereren binnen Meta, verklaarde verzoeker dat deze functie vooral betrekking had op het vergaren van informatie. Hij moest volgens zijn verklaringen alle gegevens verzamelen over welke troepen onderweg waren en vanwaar zij kwamen, welke problemen de raden voor gemeenschapsactie van de gehuchten hadden, en moest *“een inventaris opmaken van de bevolking”*. Hij verklaarde dat overal waar de organisatie opereerde een volkstelling werd gehouden, niet alleen van de bewoners maar ook van de dieren, en dat nieuwkomers werden opgevolgd, omdat zij volgens hem informatie konden verzamelen. Ook lokale bewoners met familieleden die voor de overheid werkten, dienden volgens hem te worden opgevolgd. Voorts moest hij weten welke strategische routes konden worden gebruikt voor het FARC-personeel en op welke routes het leger of de veiligheidsdiensten zich bevonden. De informatie die hem hierover bereikte, moest hij doorgeven (NPO II, p. 13).

Op de vraag of hij instond voor de inkomsten die de FARC nodig had om in de regio te kunnen opereren, antwoordde verzoeker: *“Waarom zou ik erover liegen, tuurlijk, uiteraard.”* Hij verklaarde dat bepaalde personen een belasting per trimester of per jaar moesten betalen, vooral de meest vermogenden. Wanneer hij bevoegd was, kon hij geld in ontvangst nemen en doorsturen; wanneer hij daartoe niet bevoegd was, kon hij aanwijzingen geven of de betrokkene met een gids naar de bevoegde persoon laten gaan. Volgens verzoeker gebeurde dit *“altijd tegen kwijting”*. Verzoeker verklaarde verder dat, indien een landbouwer aan wie na inventarisatie van zijn inkomsten een bijdrage werd opgelegd niet betaalde, doorgaans een boete werd opgelegd wegens wanbetaling en de belasting werd verhoogd. Hij verklaarde ook dat sommige hooggeplaatste officieren overgingen tot *“massale ontheemding”* om zich gronden en boerderijen toe te eigenen, terwijl anderen de bevolking *“goedschiks of kwaadschiks”* deden betalen (NPO II, p. 13-14). In zijn eerste persoonlijk onderhoud had verzoeker bovendien verklaard dat wanneer een boer zijn cocabladeren verkocht zonder toestemming van de FARC, die boer kon worden gestraft met *“een gedwongen verplaatsing”*, uit de regio kon worden weggestuurd of zelfs kon worden vermoord. Volgens verzoeker gebruikten alle illegale gewapende groepen hetzelfde systeem en leidde dit tot *“conflicten, gedwongen verplaatsingen, boetes, moorden”*, omdat de opgelegde regels niet werden nageleefd. Hij verduidelijkte daarbij dat de belasting niet alleen werd gevraagd aan personen die met coca bezig waren, maar ook aan andere boeren. Zo werd volgens hem gekeken naar wat een boer bezat of produceerde, waarna hem een bijdrage per kwartaal, per zes maanden of per jaar werd opgelegd; indien de FARC meende dat de boer meer produceerde dan hij aangaf, werd een hoger percentage gevraagd (NPO I, p. 15).

Ter terechtzitting bevestigde verzoeker dat hij, als plaatsvervanger van de generale staf onder A. R. en organisator van de massa's op regionaal niveau in La Uribe, Meta, sinds 2005-2006 verantwoordelijk was voor het opvolgen van de bevolking in de regio, het innen van belastingen en het kennen van de strategische doorgangen binnen het departement. Hij verklaarde tevens dat zijn onmiddellijke overste de generale staf van het Frente 40 was, die het gebied controleerde.

4.3.8. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekers jarenlange betrokkenheid bij de FARC en de verschillende functies die hij binnen deze organisatie heeft uitgeoefend als bewezen kunnen worden beschouwd. Verzoeker heeft immers tijdens zijn beide persoonlijke onderhouds op de zetel van het CGVS uitvoerige, gedetailleerde en in ruime mate onderling consistente verklaringen afgelegd over zijn toetreding tot de FARC, de verschillende fronten en eenheden waarbij hij actief was, de hiërarchische en organisatorische structuur van de beweging, de identiteit en functies van verschillende commandanten en andere prominente leden binnen het FARC, de opleidingen die hij binnen de organisatie volgde, zijn

openvolgende bevorderingen en het concrete takenpakket dat met zijn verschillende functies gepaard ging. Zijn doorleefde verklaringen getuigen van een uitgebreide kennis van de interne werking van de FARC.

Verzoekers verklaringen over zijn langdurige lidmaatschap van de FARC vinden bovendien steun in het door hem voorgelegde attest opgesteld door J. O. V. B. d.d. 20 september 2024, waarvan een Franse vertaling werd neergelegd. Daarin verklaart deze laatste, in zijn hoedanigheid van lid van de Colombiaanse Nationale Politie, dat hij op 10 mei 2011 het demobilisatieproces van verzoeker uit de FARC heeft opgestart. Voorts wordt vermeld dat verzoeker gedurende zeventien jaar deel uitmaakte van deze groepering en dat, na verificatie van zijn lidmaatschap door middel van onderzoek naar de gevechtsoptellingen, de organisatorische structuren, de rapporten van de inlichtingendienst en de gerechtelijke procedures bij het Colombiaanse Openbaar Ministerie, werd vastgesteld dat hij daadwerkelijk lid was geweest van de FARC, waarna hem de code 0852-11 van het “*Comité Para la Dejación de Armas*” (CODA) werd toegekend.

4.3.9. Uit verzoekers verklaringen in verband met zijn activiteiten binnen de FARC blijkt niet dat verzoeker kan worden beschouwd als een pleger van de door de FARC gepleegde oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid en evenmin dat hij hiertoe heeft aangezet of hieraan heeft meegewerkt in de zin van artikel 25(3)(c) van het Statuut van Rome. De vraag die zich derhalve stelt, is of er kan worden vastgesteld dat verzoeker op een andere wijze heeft bijgedragen aan het plegen van door de FARC begane oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid, zoals bedoeld in artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome.

4.3.10. Blijkens de bestreden beslissing is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor de aan de FARC toegeschreven oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid, waarbij hij in aanmerking neemt dat verzoeker van 1994 tot 2008 bij deze organisatie actief was, opeenvolgende leidinggevende functies bekleedde, rechtstreeks betrokken was bij de gewapende strijd en werkzaamheden en verantwoordelijkheden uitoefende op het vlak van onder meer inlichtingenvergaring, logistieke ondersteuning, financiering, rekrutering en personeelsbeleid, opleidingen en contacten met de burgerbevolking. Daarbij wordt overwogen dat de door de FARC gepleegde misdrijven plaatsvonden gedurende de langdurige periode waarin verzoeker leidinggevende functies vervulde en “*direct betrokken was bij cruciale en noodzakelijke taken binnen de organisatie*”, waaruit volgens de commissaris-generaal “*automatisch geconcludeerd kan worden*” dat verzoeker intentioneel en met kennis “*een significante bijdrage leverde aan het functioneren van de FARC*”.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing overwogen dat, “*gezien [verzoekers] functies en taken binnen de groepering*”, eveneens kan worden geconcludeerd dat verzoeker “*op de hoogte was van het feit dat bovenvermelde misdrijven plaatsvonden in de context van een gewapend conflict en wijdverspreide en stelselmatige aanvallen op de burgerbevolking*” en dat dit tevens uit zijn verklaringen blijkt. In dit verband wordt gewezen op verzoekers betrokkenheid bij het uittekenen van aanvalsplannen en het aangaan van gevechten, het vergaren van informatie in het gebied waarvoor hij verantwoordelijk was, het kennen van strategische wegen teneinde verplaatsingen van personeel en zaken van grote waarde mogelijk te maken, zijn betrokkenheid bij de inning van belastingen, zijn opleiding en werkzaamheden als instructeur explosieven en het gegeven dat rekrutering een onderdeel vormde van zijn verantwoordelijkheden. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker uitdrukkelijk bevestigde dat de FARC zich veelvuldig schuldig heeft gemaakt aan de in de bestreden beslissing aangehaalde misdrijven. Op grond hiervan wordt besloten dat verzoeker een significante rol heeft gespeeld binnen de FARC, zowel vanuit militair als vanuit organisatorisch oogpunt.

De bestreden beslissing wijst daarnaast erop dat in het departement Meta, waar verzoeker tussen 2005 en 2008 als organisator van de massa's actief was, in de betrokken periode misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven plaatsvonden en vermeldt in dit verband meer bepaald gedwongen ontheemding en ontvoeringen.

Verder wordt besloten dat het gegeven dat verzoeker volgens zijn verklaringen niet rechtstreeks betrokken is geweest bij de misdrijven en daden die onder artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag vallen, niet betekent dat hij er niet mede voor verantwoordelijk kan worden gehouden, aangezien hij “*een cruciale rol (heeft) gespeeld binnen de FARC en (heeft) bijgedragen aan de organisatie in zijn geheel, en daaruit voortvloeiend de misdrijven begaan door deze organisatie*”.

De Raad stelt vast dat de motivering niet beantwoordt aan het hierboven (punt 4.3.6) uiteengezette juridische kader.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker in essentie afleidt uit diens bijdrage aan “*het functioneren van de FARC*” en “*de organisatie in zijn geheel*”, en niet uit een vastgestelde bijdrage aan het plegen van een of meer welbepaalde oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid. Zoals hierboven uiteengezet, komt uit de rechtspraak

van het ICC evenwel uitdrukkelijk naar voren dat de bijdrage van de betrokkene verband moeten houden met het plegen van het misdrijf en niet louter met de activiteiten van de groep in algemene zin (*"it is paramount that the accused's contribution be connected to the commission of the crime and not solely to the activities of the group in a general sense"*; ICC, *Katanga*, § 1632; zie ook ICC *Al Hassan*, § 1244).

De bestreden beslissing stelt terecht dat voor de toepassing van artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome geen rechtstreekse betrokkenheid bij de uitvoering van het misdrijf vereist is. Dit impliceert evenwel niet dat om het even welke betrokkenheid bij de organisatie volstaat, noch dat de vaststelling dat verzoeker een *"significante rol (heeft) gespeeld binnen de FARC"* op zichzelf voldoende is. Ook bij de in artikel 25(3)(d) bedoelde residuele vorm van deelneming moet immers worden vastgesteld dat de eigen gedragingen van de betrokkene een bijdrage hebben geleverd aan het plegen van het betrokken misdrijf. De vaststelling dat verzoeker een *"cruciale rol binnen de FARC"* speelde en bijdroeg *"aan de organisatie in zijn geheel"* kan bijgevolg niet zonder meer de conclusie dragen dat hij tevens heeft bijgedragen aan de *"daaruit voortvloeiend de misdrijven begaan door deze organisatie"*.

Een bijdrage moet worden geanalyseerd in relatie tot elk misdrijf afzonderlijk (*"a (...) contribution, analysed in relation to each crime, must be proven"*; ICC, *Katanga*, § 1632; *"there will need to be in each instance a case-by-case analysis in light of the specific context of the case as to the links between the contribution and the commission of the crime"*, ICC *Al Hassan*, § 1244). Het ICC heeft in de zaak *"Katanga"* voorts geoordeeld dat een beoordeling geval per geval noodzakelijk is en dat enkel een onderzoek van het concrete gedrag van de betrokkene, in de context waarin hij handelde of naliet te handelen, toelaat vast te stellen of dat gedrag een invloed (*"bearing"*) had op het plegen van het misdrijf (ICC, *Katanga*, § 1634).

Nergens in de bestreden beslissing wordt evenwel uiteengezet aan het plegen van welk van de daarin vastgestelde oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid verzoeker een bijdrage zou hebben geleverd. De opsomming van verzoekers taken en activiteiten binnen de FARC —aanvalsplannen, gevechten, informatievergaring, verplaatsing van personeel, belastinginning, en zijn opleiding tot instructeur explosieven— wordt niet gekoppeld aan een bepaald misdrijf of aan de wijze waarop een dergelijk misdrijf werd gepleegd. Veeleer worden verzoekers functie en takenpakket in verband gebracht met het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid, zonder dat wordt onderzocht of toegelicht welke van deze taken, in voorkomend geval, met welk specifiek misdrijf verband zouden houden. Een beoordeling die, zoals in de bestreden beslissing, in essentie steunt op de vaststelling dat verzoeker gedurende een lange periode belangrijke functies binnen de FARC bekleedde, zonder zijn concrete gedragingen te onderzoeken in relatie tot de in de bestreden beslissing vermelde oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid, dan wel te duiden of deze gedragingen een invloed hebben gehad op het plaatsvinden van de betrokken oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid en/of op de wijze waarop deze werden gepleegd, beantwoordt niet aan dit vereiste.

De Raad herhaalt in dit verband tevens dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de beoordeling van de uitsluitingsgronden een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval vereist en dat een onderzoek op individuele basis noodzakelijk is om een automatische toepassing van de uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punten 91 en 93).

4.3.11. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat hij niet over alle noodzakelijke elementen beschikt om met kennis van zaken te beoordelen of de concrete activiteiten en taken die verzoeker binnen de FARC heeft uitgeoefend, gelet op de aard en draagwijdte ervan en de omstandigheden waarin zij werden verricht, een bijdrage hebben geleverd aan het plegen van een of meer van de hierboven vastgestelde oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid.

De Raad herinnert er in dit verband aan dat uitsluitingsclausules strikt moeten worden uitgelegd en dat de toepassing ervan een individuele, volledige en nauwgezette beoordeling vereist van alle relevante feiten en omstandigheden die licht kunnen werpen op de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene. Hoewel de vereiste bewijsstandaard niet overeenstemt met deze die geldt in het strafrecht, dienen er voldoende duidelijke, concrete en geloofwaardige bewijselementen voor te liggen om ernstige redenen te kunnen aannemen dat de verzoeker om internationale bescherming individueel verantwoordelijk is voor een misdrijf dat onder een uitsluitingsgrond valt. In het voorliggende geval vereist dit in het bijzonder een nauwkeurige beoordeling van de concrete activiteiten en taken die verzoeker tijdens de verschillende fasen van zijn betrokkenheid bij de FARC heeft uitgeoefend, de verantwoordelijkheden die hij daarbij droeg, de feitelijke inhoud en draagwijdte van deze taken en de wijze waarop deze zich verhielden tot de hierboven vastgestelde misdrijven.

Verzoekers activiteiten binnen de FARC dienen te worden beoordeeld tegen de achtergrond van de concrete situatie in het departement Meta, waar hij volgens zijn verklaringen minstens vanaf 2002 actief was. Zo verklaarde hij dat zijn eenheid er in 2002 onder meer *"Meta in handen"* moest nemen, situeerde hij zijn

activiteiten als guerrillacommandant in Leganías (Meta) en oefende hij zijn functie van organisator van de massa's uit in het departement Meta. Verzoeker verklaarde daarbij dat de bevolking in Leganías voor ongeveer 75% tot de organisatie behoorde, via de militias, de partij of de JUCO, en dat dit “een georganiseerde massa” en “een strategische uitvalbasis” was (NPO II, p. 9). Nadat hij in 2003 gewond was geraakt, werd hij overgeplaatst naar de gemeente Uribe, Meta, waar Front 40 was gestationeerd (NPO I, p. 9-10; NPO II, p. 9). Over dit gebied verklaarde hij dat het weliswaar een “woelig gebied” was, maar “wel een bolwerk van de FARC” (NPO II, p. 10).

Deze verklaringen vinden steun in de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat Meta een gebied was waar de FARC reeds gedurende lange tijd een sterke territoriale aanwezigheid had. Het *Algemeen Ambtsbericht Colombia* van september 2008 situeert de traditionele bolwerken van de FARC onder meer in Meta en vermeldt dat de FARC in deze gebieden “*decennia lang*” kon heersen zonder dat de overheid hiertegen optrad. Verder wordt toegelicht dat de aanwezigheid van de Colombiaanse staat in de oostelijke departementen, waaronder Meta, in veel gevallen beperkt was en dat de FARC deze gebieden gebruikte als uitvalsbasis en voor de verbouw van coca. Tijdens de verslagperiode van januari 2006 tot en met juni 2008 vonden bovendien diverse gewapende confrontaties plaats tussen de Colombiaanse strijdkrachten en de FARC, waarvan een relatief groot gedeelte zich voordeed in Meta en Casanare (*Algemeen Ambtsbericht Colombia*, september 2008, p. 26 en 37).

De Raad wijst erop dat verzoeker gedurende zijn persoonlijke onderhouden bijzonder gedetailleerde verklaringen aflegde over de opeenvolgende fronten en eenheden waarbij hij actief was, de daarbij betrokken commandanten en leidinggevendenden, de plaatsen waar hij opereerde en de militaire opdrachten waaraan hij deelnam. Zo noemde hij N. A. als commandant van Front 16 (NPO I, p. 5), situeerde hij onder meer H. R. en E. Z. binnen het commando waaronder de kleinere fronten in de omgeving van Bogotá, waaronder Front 54, ressorteerden (NPO I, p. 6), beschreef hij de mobiele eenheid E. G. A. waarvan hij deel uitmaakte en haar operatiegebied in en rond Meta (NPO I, p. 7; NPO II, p. 8-9), noemde hij C. C. uitdrukkelijk als zijn rechtstreekse leidinggevende tijdens de militaire operaties in 2003 in onder meer Leganías, Castillo en Granada (NPO II, p. 10) en identificeerde hij D. L. als commandant van Front 40, waarbij hij na zijn verwonding in Uribe werd ondergebracht (NPO I, p. 9). Verzoeker situeerde daarbij ook bepaalde militaire operaties in Meta concreet in plaats en tijd. Zo verklaarde hij dat zijn eenheid in 2002 naar een gebied in Meta werd gestuurd waar veel gewapende conflicten plaatsvonden en de opdracht kreeg om onder meer El Castillo, El Dorado en Cubaral “*in handen*” te nemen. Hij verklaarde dat in dit gebied voortdurend werd gevochten met de *autodefensas*, die eerder gebied van de FARC hadden veroverd en dat de FARC vervolgens opnieuw wist te herwinnen. Verzoeker situeerde ook zijn verwonding tijdens een gevecht op 3 september 2003 in deze context (NPO I, p. 9). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud preciseerde hij voorts dat hij na zijn bevordering tot guerrillacommandant in Leganías, Meta, van de generale staf de opdracht kreeg om het op te nemen tegen de paramilitairen van M. A. van Blok Centaurus en dat zijn taak erin bestond te vechten teneinde het door hen ingenomen gebied te heroveren. Hij verklaarde dat hij in het kader van deze operaties werd bevorderd tot plaatsvervangend compagniecommandant en noemde C. C. als zijn rechtstreekse leidinggevende, die in 2003 was overgeplaatst om de samenwerking tussen de betrokken fronten te ondersteunen en de inval van de paramilitairen in onder meer Leganías, Castillo en Granada af te slaan (NPO II, p. 9-10).

Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt evenwel niet dat verzoeker concreet werd bevraagd over de eventuele betrokkenheid van de fronten en eenheden waarbij hij actief was bij het plegen van de hierboven vastgestelde oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid. Evenmin werd nagegaan of de militaire operaties waaraan verzoeker deelnam gepaard gingen met of anderszins verband hielden met dergelijke misdrijven en welke rol de betrokken fronten en eenheden daarbij in voorkomend geval vervulden. Voorts blijkt niet dat de commissaris-generaal aan de hand van voldoende nauwkeurige objectieve informatie is nagegaan of de specifieke fronten en eenheden waarbij verzoeker actief was, op de betrokken plaatsen en gedurende de betrokken periodes, bij dergelijke misdrijven betrokken waren. De landeninformatie vervat in het administratief dossier toont weliswaar aan dat de FARC gedurende de relevante periode militaire operaties uitvoerde die gericht waren op het verwerven en uitoefenen van territoriale controle en dat in het kader van dergelijke operaties oorlogsmisdaden en misdrijven tegen de menselijkheid werden begaan. Deze informatie heeft evenwel betrekking op de FARC als organisatie en blijft derhalve te algemeen van aard.

De gegevens vervat in het administratief dossier laten derhalve niet toe verzoekers militaire activiteiten voldoende nauwkeurig naar tijd, plaats en betrokken FARC-front of -eenheid in verband te brengen met de hierboven vastgestelde oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid, noch te beoordelen of deze activiteiten een invloed hadden op het plaatsvinden van dergelijke misdrijven of op de wijze waarop zij werden gepleegd. Bij gebrek aan voldoende nauwkeurige objectieve informatie over de activiteiten van de betrokken fronten en eenheden op de relevante plaatsen en tijdstippen kan de Raad derhalve niet beoordelen of verzoekers militaire activiteiten een bijdrage hebben geleverd aan het plegen van een van de

in de bestreden beslissing vastgestelde oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 25(3)(d) van het Statuut van Rome.

Wat vervolgens verzoekers werkzaamheden als organisator van de massa's betreft, wijst de bestreden beslissing erop dat in het departement Meta, waar verzoeker deze functie tussen 2005 en 2008 uitoefende, gedurende die periode ernstige misdrijven door de FARC werden gepleegd. Zo wordt vermeld dat tussen 2005 en 2010 door toedoen van de FARC gedwongen verplaatsingen van inheemse en Afro-Colombiaanse gemeenschappen plaatsvonden, waaronder in Vistahermosa in het departement Meta, en dat tussen 2002 en 2009 in Meta talrijke ontvoeringen door de FARC werden gepleegd.

Uit beschikbare landeninformatie blijkt dat de door de FARC gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid doorgaans plaatsvonden in het kader van pogingen om controle uit te oefenen over gebieden van strategisch militair en/of economisch belang en dat burgers onder meer werden gevisieerd wegens hun vermeende of toegeschreven banden met andere gewapende groeperingen of met de overheidsautoriteiten, dan wel wegens hun weigering met een bepaalde gewapende groepering samen te werken (*ICC, Situation in Colombia, Interim Report*, november 2012, p. 12-13). Verder blijkt dat de FARC, samen met de ELN en paramilitaire groeperingen, tot de voornaamste plegers van gedwongen verplaatsing behoorde en dat dergelijke verplaatsingen onder meer plaatsvonden met het oog op de uitbreiding van de strategische militaire aanwezigheid, het veiligstellen van toegangsroutes en het vestigen van zones van politieke invloed. Burgers werden tevens gedwongen te vluchten als gevolg van bedreigingen en aanvallen wanneer zij ervan werden verdacht de tegenpartij te steunen (*ibid.*, p. 20-21).

De FARC, de ELN en paramilitaire groeperingen maakten voorts gebruik van gevangenneming en andere ernstige vormen van vrijheidsberoving teneinde middelen te verkrijgen voor de financiering van hun activiteiten in verband met het interne gewapende conflict, hun aanwezigheid en gezag in een bepaald gebied te doen gelden of druk uit te oefenen op de Colombiaanse staat met het oog op de uitwisseling van gevangenen. Dergelijke vrijheidsberovingen vonden onder meer plaats door middel van ontvoeringen vanuit de woning van het slachtoffer, aan controleposten of op openbare plaatsen, waarna slachtoffers soms gedurende lange periodes in ernstige omstandigheden werden vastgehouden (*ibid.*, p. 22).

Verzoeker verklaarde dat hij als organisator van de massa's belast was met het verzamelen en doorgeven van informatie over de plaatselijke bevolking en de veiligheidsdiensten en het opvolgen van nieuwkomers en personen met mogelijke banden met de overheid (NPO II, p. 13), het overbrengen van regels en bevelen aan de burgerbevolking (NPO II, p. 6), het innen of faciliteren van de inning van door de FARC opgelegde belastingen (NPO I, p. 14; NPO II, p. 13-14) en het vrijwaren van strategische doorgangen zodat FARC-personeel en belangrijke of hooggeplaatste leden zich via deze routes konden verplaatsen (NPO I, p. 10 en 14; NPO II, p. 11-13). Hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud uitvoerig werd bevraagd over de inhoud van zijn functie als organisator van de massa's, blijkt evenwel niet dat concreet werd nagegaan welk gebruik binnen de FARC werd gemaakt van de door hem verzamelde en doorgegeven informatie, of deze informatie werd aangewend bij het identificeren of viseren van personen met het oog op hun gedwongen verplaatsing, welke rol de functie van organisator van de massa's speelde bij de voorbereiding, beslissing of uitvoering van dergelijke maatregelen, dan wel of de door verzoeker gevrijwaarde strategische doorgangen door middel van gedwongen verplaatsing van de burgerbevolking werden vrijgemaakt of beveiligd. Ook wat de in de bestreden beslissing vermelde ontvoeringen in Meta betreft, bevat het administratief dossier geen gegevens die verzoekers werkzaamheden daarmee verbinden. Uit de notities van de persoonlijke onderhoud blijkt niet dat nader werd onderzocht of verzoekers functie enig verband hield met het plegen van dit misdrijf, bijvoorbeeld door het identificeren van potentiële doelwitten, het doorgeven van informatie die daartoe kon worden aangewend, of enige andere vorm van betrokkenheid bij de voorbereiding of uitvoering van ontvoeringen door het FARC. Evenmin bevat het administratief dossier objectieve informatie over de functie van organisator van de massa's binnen de FARC-structuur, over de concrete taken en bevoegdheden die met deze functie samenhangen, of een organisator van de massa's betrokken was bij de voorbereiding of uitvoering van gedwongen verplaatsingen of andere misdrijven tegen de menselijkheid.

Verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen weliswaar niet betwist dat de FARC betrokken was bij gedwongen verplaatsingen van de burgerbevolking. Zo verklaarde hij dat overtreding van bepaalde door de FARC opgelegde regels kon leiden tot gedwongen verplaatsing of verwijdering uit de regio (NPO I, p. 15), dat sommige hooggeplaatste officieren bij niet-betaling van opgelegde bijdragen besloten tot "*massale ontheemding*" teneinde zich gronden en boerderijen toe te eigenen (NPO II, p. 14) en bevestigde hij, toen hij werd geconfronteerd met de door de FARC gepleegde misdrijven tegen de burgerbevolking, dat aanvoerders binnen de FARC burgers hadden ontheemd en afgeperst (NPO II, p. 18-19). Verzoeker ontkende evenwel zelf bij dergelijke gedwongen verplaatsingen betrokken te zijn geweest. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij zich nooit aan ontheemding of andere misdrijven tegen de burgerbevolking had schuldig gemaakt en dat hij de burgerbevolking niet slecht behandelde, maar integendeel trachtte te behoeden (NPO II, p. 18-19).

De bestreden beslissing verwijst voorts naar het gegeven dat rekrutering "*ook een onderdeel vormde van zijn verantwoordelijkheden*". Ook op dit punt verklaarde verzoeker evenwel dat hij zelf nooit iemand had aangebracht of ertoe had aangezet zich bij de FARC aan te sluiten (NPO II, p. 9), dat hij nooit iemand had gedwongen zijn kinderen te laten toetreden en dat families integendeel bij hem kwamen klagen wanneer kinderen of jongeren werden ingelijfd (NPO II, p. 20).

De Raad is er zich terdege van bewust dat verzoeker, geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting van internationale bescherming, het belang van zijn functie als organisator van de massa's binnen de FARC en zijn eventuele betrokkenheid bij het plegen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid mogelijkwerwijze minimaliseert. Dit neemt evenwel niet weg dat zijn verklaringen dienaangaande moeten kunnen worden beoordeeld in het licht van voldoende concrete en objectieve informatie over de functie die hij binnen de FARC uitoefende en over de wijze waarop de daarmee verbonden werkzaamheden zich verhiielden tot de door de FARC gepleegde misdrijven. Dergelijke informatie ontbreekt in het administratief dossier. Het dossier bevat geen voldoende nauwkeurige objectieve gegevens over de functie van organisator van de massa's binnen de FARC-structuur en, meer bepaald, binnen het departement Meta, over de taken en bevoegdheden die gedurende de relevante periode aan deze functie waren verbonden, over het gebruik dat werd gemaakt van de door dergelijke functionarissen verzamelde en doorgegeven informatie, noch over hun eventuele betrokkenheid bij de voorbereiding of uitvoering van gedwongen verplaatsingen, ontvoeringen, rekrutering of andere hierboven vastgestelde misdrijven. Hierdoor kan evenmin worden beoordeeld of verzoekers werkzaamheden als organisator van de massa's een invloed hebben gehad op het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid of oorlogsmisdrijven door de FARC.

4.3.12. Verzoekers verklaringen over de door hem uitgevoerde militaire operaties en zijn takenpakket als organisator van de massa's, evenals de algemene achtergrondinformatie over de door de FARC gepleegde oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid, hebben betrekking op wezenlijke aspecten van de beoordeling van zijn individuele verantwoordelijkheid. Indien de commissaris-generaal zich op deze activiteiten en taken wenst te steunen om te besluiten dat verzoeker een bijdrage heeft geleverd aan het plegen van dergelijke misdrijven, is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen moeten kunnen worden onderzocht in het licht van voldoende concrete en objectieve achtergrondinformatie over de FARC-fronten en -eenheden waarbij hij actief was, de operaties waaraan hij deelnam en de concrete functie en werkzaamheden van een organisator van de massa's binnen de FARC-structuur, wat hier niet het geval is.

4.3.13. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet over de nodige onderzoeksbevoegdheid beschikt, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing te komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 juli 2025, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,
A. DE SMET,
K. ALLYNS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

M. MAES TORRES LOREDO